

Arrest

nr. 69 008 van 21 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M.-C. FRERE loco advocaat S. SAROLEA en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 23 februari 1959 in Karaganda (Kazakstan). Sinds 1961 woonde u in Urus-Martan (Tsjetsjenië).

Van 1991 tot 2 januari 1995 werkte u bij een speciale politieafdeling van de MVD. Van 1995 tot 1996 streefde u in Tsjetsjenië als commandant onder DOEDAYEV. In 2001 stelden Kadyrovtsi die u kende, u enkele keren voor om bij de politie in Urus-Martan te werken. U weigerde telkens. Van 2000 tot 2005 voerden militairen bijna wekelijks huiszoeken uit in het kader van zuiveringsacties.

Op 8 maart 2010 keerde u rond middernacht terug naar huis. Bij het binnenstappen van uw huis werd u aangehouden door vier medewerkers van de stedelijke politie. U werd meegenomen naar de stedelijke politie van Urus-Martan. Een rechercheur ondervroeg u drie uur over de politiek van Kadyrov. Daarna werd u teruggebracht naar huis.

U bleef thuis wonen tot uw vlucht. Uiteindelijk verliet u Tsjetsjenië op 4 juni 2010. Met uw gezin spoorde u van Grozny naar Moskou, waar jullie op 6 juni 2010 aankwamen. In Moskou stapten jullie dezelfde dag over op de trein naar Brest, waar jullie op 7 juni 2010 aankwamen. De volgende ochtend gingen jullie naar Terespol. Daar diende u een asielaanvraag in bij de Poolse autoriteiten. Op 15 juli 2010 bracht uw kennis M. (...) uw gezin naar België. Op 16 juli 2010 bereikte u België. Op 19 juli 2010 dienden u en uw echtgenote A. A. (...) (O.V. 6.658.693) een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Hierna diende de Dienst Vreemdelingenzaken een overnameverzoek in bij de Poolse autoriteiten. Op 7 september 2010 stemden de Poolse autoriteiten in met dit overnameverzoek. Op 24 september 2010 werd u een bijlage 26 quater betekend. U keerde echter niet terug naar Polen. Op 26 april 2011 dienden u en uw echtgenote A. A. (...) (O.V. 6.658.693) een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw Russisch binnenlands paspoort, uw rijbewijs, drie convocaties, een brief van het parlement van Itsjkerië, de geboorteakten van uw vier kinderen, uw huwelijksakte, een brief van vrienden, een medisch getuigschrift en een medisch attest.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen heeft met de autoriteiten. Deze problemen ontstonden nadat u een keer werd meegenomen en ondervraagd door de stedelijke politie van Urus-Martan.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Allereerst kon u de Belgische asielinstanties onvoldoende overtuigende bewijzen voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U legde geen begin van bewijs voor met betrekking tot uw arrestatie en ondervraging in maart 2010, de huiszoekingen en zuiveringsacties van 2000 tot 2005 en de samenwerkingsvoorstellen door Kadyrovtsi. Verder verklaarde u dat u van uw broer vernam dat medewerkers van de MVD en de politie in Tsjetsjenië langskwamen om te vragen waar u was toen u in Polen verbleef. Ook hiervan kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen (CGVS, p. 14-15). Tevens verklaarde u dat u van uw kennis, een kolonel, vernam dat er bij de MVD op hoog niveau sprake over u was (CGVS, p. 13). Ook dit gerucht kon u niet hardmaken.

U legde weliswaar drie convocaties, d.d. 10, 12 en 15 juni 2010, voor. Deze drie convocaties zijn enkel faxen, waardoor ze een geringe bewijswaarde hebben. De convocaties d.d. 12 en 15 juni zijn bovendien duplicaten. Toen u gevraagd werd wanneer u zich moest aanmelden, zei u dat het op de convocaties stond (CGVS, p. 6) en bleef u het antwoord schuldig, terwijl dit letterlijk vermeld wordt in de convocaties. Aangezien u met het voorleggen van deze convocaties wil aantonen dat de autoriteiten naar u op zoek zijn, is het merkwaardig dat u deze convocaties niet aan een nader onderzoek zou hebben onderworpen. De convocaties vermelden voorts niet in welke zaak u werd opgeroepen. Hierdoor ontstaat ernstige twijfel over de geloofwaardigheid en authenticiteit van deze convocaties.

Daarnaast legde u een brief, d.d. 28 september 2010, voor van de heer B. (...), lid van het parlement van Itsjkerië. Deze brief vermeldt dat u een actief verdediger was van de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. De brief vermeldt niet welke acties u concreet ondernam, noch welke problemen of vervolgingen u concreet als gevolg van deze acties zou ondervonden hebben.

De brief van uw drie vrienden is enkel een fax, wat een geringe bewijswaarde heeft. De brief is niet gedateerd. Drie van uw vrienden vragen in deze brief om uw lot humaan te bekijken omdat het voor u niet veilig is in Tsjetsjenië, de Russische Federatie en Polen. Deze brief vermeldt echter niets over de concrete problemen die u zou gekend hebben en die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van herkomst te verlaten.

Het door u ingediende medisch certificaat is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Dit certificaat vermeldt niets over de verwondingen die u zou hebben opgelopen, laat staan de omstandigheden waaronder u deze zou hebben opgelopen. Dit document zegt dan ook niets over de problemen die u zou gekend hebben en die u ertoe zouden hebben aangezet uw land te verlaten.

Het medisch attest, d.d. 18 april 2011, van dokter Pobikrowski vermeldt niets over de omstandigheden waaronder u uw medische problemen zou hebben opgelopen. Dit document bewijst dan ook niets over de problemen die u zou gekend hebben en die u ertoe zouden hebben aangezet uw land te verlaten.

U slaagde er bijgevolg niet in de Belgische asielinstanties een authentiek en geloofwaardig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Tijdens uw gehoor verklaarde u dat u bij A. Z. (...) in Londen een document kon opvragen over uw activiteiten. U kreeg een week de tijd om dit document aan het Commissariaat-generaal over te maken (CGVS, p. 17). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter nog niets ontvangen.

Daarenboven is het opvallend dat u erg snel na uw vermeende ondervraging van 8 maart 2010 niettemin een internationaal paspoort van de autoriteiten zou verkregen hebben. U verklaarde dat u samen met uw vrouw naar de autoriteiten ging om jullie internationaal paspoort af te halen. Volgens de stempel in uw binnenlands paspoort verkreeg u uw internationaal paspoort op 20 april 2010, dus anderhalve maand na uw ondervraging. U verklaarde dat u geen problemen ondervond bij de aanvraag of afhaling van dit internationaal paspoort (CGVS, p. 6). Het feit dat u zo snel na uw ondervraging uw internationaal paspoort bij de autoriteiten afhaalde, doet ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de gegrondheid van de vervolgingsvrees die u tegenover de autoriteiten zou gekend hebben. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan ik een kopie bij het administratieve dossier voegde, blijkt bovendien dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd. Mocht u in Tsjetsjenië en in de Russische Federatie gezocht worden, zoals u beweerde (CGVS, p. 17), kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw autoriteiten u niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee u het land zou kunnen verlaten.

Evenzeer is het opmerkelijk dat er erg snel na uw ondervraging van 8 maart 2010 bij de autoriteiten een stempel op de geboorteakten van uw kinderen werd verkregen. Deze stempels werden op 7 april 2010, een luttele maand na uw ondervraging, door de autoriteiten op de geboorteakten van uw kinderen gezet. U verklaarde dat uw vrouw deze stempels ging afhalen (CGVS, p. 7). Uw vrouw verklaarde dat deze stempels nodig waren om de Russische Federatie te kunnen verlaten. Ze verklaarde tevens dat ze geen problemen kende om aan deze stempels te geraken (CGVS vrouw, p. 5). Het feit dat er zo snel na uw ondervraging stempels voor de geboorteakten van uw kinderen werden verkregen, doet ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de gegrondheid van de vervolgingsvrees die u tegenover de autoriteiten zou gekend hebben.

Voorts blijkt dat de periode tussen het ontstaan van uw problemen en uw vlucht naar België opvallend lang was. Op 8 maart 2010 werd u door de stedelijke politie drie uur ondervraagd. U verklaarde dat u Tsjetsjenië uiteindelijk op 4 juni 2010 ontvlucht bent (CGVS, p. 7). Het feit dat u uw vlucht bijna drie maanden uitstelde, doet ernstige vragen rijzen over de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in uw land van herkomst. Dit tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw Russisch binnenlands paspoort, uw rijbewijs, de geboorteakten van uw vier kinderen en uw huwelijksakte) kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezinsleden, die ik echter niet betwist, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Volledigheidshalve voeg ik hier nog aan toe dat ik ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, A. A. (...) (O.V. 6.658.693), besloot tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Eveneens stip ik aan dat u verklaarde problemen te hebben gehad omwille van uw religie. U stelde dat mensen die uw religie, het Soeffisme, volgden, niet aanvaard worden (CGVS, p. 3). U verklaarde dat u sinds 2005 elke vrijdag aan de moskee vragen van jongeren beantwoordde (CGVS, p. 11 en 16).

Ook hierover zou u ondervraagd zijn (CGVS, p. 16). U kon, mede gelet op wat hierboven werd uiteengezet, echter niet aannemelijk maken dat u hierdoor persoonlijk vervolgd werd.

Uit het voorgaande blijkt dat ik ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan vaststellen, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, verwijst naar de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft zich steunt op dezelfde asielmotieven als deze van haar echtgenoot. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van tweede verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

"(...) Volledigheidshalve merk ik op dat u verklaarde dat u tijdens de oorlog in 2000 en 2001 twee keer werd meegenomen. U verklaarde echter dat deze arrestaties niet de aanleiding van uw vlucht naar België vormden. U stelde dat u na deze arrestaties geen persoonlijke problemen meer kende (CGVS, p. 8). Aangaande de medische en psychologische problemen waar u melding van maakte, moet ik aanstippen dat u geen enkel bewijs of medisch attest kon voorleggen waaruit zou blijken dat u medische of psychologische problemen heeft en wanneer deze problemen zijn ontstaan (CGVS, p. 7-9). Uw medische toestand kan de bovenstaande beslissing bijgevolg niet wijzigen. Het door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document (uw Russisch binnenlands paspoort) kan bovenstaande beslissing evenmin wijzigen. Uw Russisch binnenlands paspoort bevat uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die ik echter niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Aangaande de toekenning van de status van vluchteling beroepen verzoekende partijen zich in wat als een eerste middel kan worden beschouwd op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Tevens roepen zij de schending in van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "het beginsel van behoorlijk bestuur". Ook menen zij dat er een "manifeste appreciatievergissing" voorligt.

In verband met de toekenning van de status van subsidiaire bescherming beroepen verzoekende partijen zich in wat als een tweede middel kan worden beschouwd op de schending van artikel 48/4 van

de vreemdelingenwet en suggereren zij eveneens dat er sprake is van de schending van artikel 3 EVRM.

De Raad is van oordeel dat beide middelen ingevolge hun onderlinge verwevenheid gezamenlijk onderzocht dienen te worden.

2.2.1. De Raad merkt vooreerst op dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden rechtsbeginsel en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Waar verzoekende partijen de schending opwerpen van “*het beginsel van behoorlijk bestuur*”, wijst de Raad erop dat dit een veelzijdig begrip betreft dat meerdere beginselen behelst en het de Raad onmogelijk is, en het hem evenmin toekomt, om hieruit het bedoelde beginsel te distilleren. Verwijzend naar de definitie van een middel zoals hoger gesteld, concludeert de Raad dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.2.2. Daarnaast wijst de Raad erop dat artikel 149 van de Grondwet geen toepassing vindt op administratieve beslissingen en bijgevolg niet dienstig kan worden opgeworpen (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

2.2.3. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM betreft, dient vervolgens te worden aangestipt dat – daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647) – artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.5.1. Betreffende de motivering dat het opvallend is dat verzoekende partijen erg snel na de ondervraging van eerste verzoekende partij een internationaal paspoort verkregen en probleemloos stempels konden laten zetten in de geboorteakten van hun kinderen, werpen zij op dat het algemeen bekend is dat er in Tsjetsjenië een corruptieklimaat heerst. Verzoekende partijen hebben elk 350 dollar betaald voor hun paspoort en 2000 roebel gestort om de vier stempels te bekomen.

2.2.5.2. De Raad wijst er evenwel op dat het voorgehouden bestaan van corruptiepraktijken in Tsjetsjenië geen enkele zekerheid biedt voor de omkoopbaarheid van de autoriteiten waartoe verzoekende partijen zich specifiek dienden te wenden teneinde officiële documenten, zoals een internationaal paspoort, te bekomen. Indien eerste verzoekende partij werkelijk de Tsjetsjeense

machtshebbers vreesde omwille van haar anti-Russische ideeën, is het volstrekt onaannemelijk dat zij en/of haar echtgenote zich kort na haar arrestatie tot deze instanties zouden richten. Iemand die immers omwille van zijn non-conformistische principes meent te zullen worden opgesloten en zelfs vermoord “door vertegenwoordigers van het Russisch Bezettingsregime” (administratief dossier, tweede asielaanvraag, stuk 9A, vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, onderdeel 3, vraag 4, p. 3) wordt logischerwijze verondersteld elke confrontatie met deze autoriteiten uit de weg te gaan. Zelfs indien corruptie een frequent verschijnsel zou uitmaken in Tsjetsjenië, kadert het geenszins in de door verzoekende partijen aangevoerde intense vrees voor hun leven om het beslist niet ondenkbeeldige risico te nemen dat de beambte tot wie zij zich zouden wenden zich wél naar behoren van zijn of haar taak zou kwijten en aldus de autoriteiten op de hoogte zou brengen van hun plannen om naar het buitenland te reizen.

De motivering dat het niet geloofwaardig is dat wanneer men door de autoriteiten wordt gezocht deze autoriteiten zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren – *in casu* is geen sprake van een vervalst internationaal paspoort – daar elke aflevering van een dergelijk reisdocument wordt voorgelegd aan de FSB wordt door verzoekende partijen ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd.

Het feit dat verzoekende partijen zich na de arrestatie van eerste verzoekende partij tot de Tsjetsjeense instanties richtten en zonder enig beletsel officiële stempels in de geboorteakten van hun kinderen en zowaar een internationaal paspoort wisten te bemachtigen – bij wijze van aankondiging van hun vertrek uit de Russische Federatie – doet derhalve ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun relaas.

2.2.6.1. In verband met de motivering dat er geruime tijd is verstreken tussen de gebeurtenissen in maart 2010 en hun vertrek uit Tsjetsjenië op 4 juni 2010, zijn verzoekende partijen van mening dat dit tijdsbestek logisch is, nu zij verschillende stappen moesten ondernemen voor het verkrijgen van de paspoorten en de stempels op de geboorteakten van de kinderen. Tevens moesten zij hun bezittingen in Tsjetsjenië verkopen om de nodige fondsen te verzamelen voor hun vertrek. Het is dan ook niet verwonderlijk dat er drie maanden verstreken alvorens zij naar Europa vluchtten.

2.2.6.2. De Raad herhaalt dat het uiterst zorgvuldig geplande vertrek van verzoekende partijen, waarbij zij – zoals hierboven weergegeven – gedwee de daartoe geijkte procedure volgden door een internationaal paspoort aan te vragen en stempels in de geboorteakten van hun kinderen te laten zetten, in geen geval te rijmen valt met hun zogenaamde vrees voor “*de overheid van Kadyrov*” (administratief dossier, tweede asielaanvraag, stuk 4A, CGVS verhoorverslag 14/06/2011, p. 18). Indien verzoekende partijen werkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesterden, kan de Raad er in redelijkheid van uitgaan dat zij zo snel mogelijk na de vrijheidsberoving van eerste verzoekende partij en zonder enige ruchtbaarheid zouden zijn vertrokken uit Tsjetsjenië teneinde hun leven en dat van hun kinderen te beschermen. De vaststelling dat zij ruimschoots de tijd namen om netjes alle formaliteiten te vervullen – waardoor zij onvermijdelijk de autoriteiten op de hoogte brachten van hun intentie om het land te verlaten – en hun persoonlijke bezittingen te gelde te maken, ondergraaft wel degelijk op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de door hen opgeworpen levensbedreigende problemen.

2.2.7.1. Voorts betwisten verzoekende partijen dat hun relaas in twijfel werd getrokken bij gebrek aan toereikende bewijselementen. Zij gaan hiertoe grondig in op de motivering uit de bestreden beslissingen en trachten deze te verklaren dan wel te weerleggen.

Zo werd hen onder meer verweten geen bewijzen te hebben voorgelegd over de aanhouding van eerste verzoekende partij. Echter, verzoekende partijen vragen zich af hoe zij *überhaupt* het bewijs kunnen leveren van een aanhouding waaromtrent “*geen enkele schriftelijke uitnodiging of enig PV werden opgesteld*”. Hetzelfde geldt voor de huiszoekingen, die werden uitgevoerd in het kader van de “*zatshistka*” operaties die vanzelfsprekend geen aanleiding gaven tot het opstellen van geschriften, maar volkomen willekeurig werden uitgevoerd. Ook merken verzoekende partijen op dat voorstellen van de Kadyrovtsi uitsluitend mondeling worden geformuleerd.

Evenmin kan hen worden aangewreven geen bewijs te hebben bijgebracht van het feit dat medewerkers van het MDV en de Tsjetsjeense politie tijdens hun verblijf in Polen naar hen zouden zijn komen informeren. Verzoekende partijen legden immers drie faxen neer van convocaties die de broer van eerste verzoekende partij had ontvangen. Overigens dient erop te worden gewezen dat de vermelding op de uitnodigingen van 12 en 15 juni “*herhaling*” is en niet “*duplicaat*”, hetgeen logisch is nu eerste verzoekende partij niet was ingegaan op de initiële convocatie. De vaststelling dat zij niet veel kon meedelen over de aanleiding van deze uitnodiging is allerm minst verbazend, nu zij zich reeds in Polen bevond op het ogenblik dat deze bewuste convocaties werden verzonden en aldus niet kan worden ingezien welk soort onderzoek zij hieromtrent had kunnen uitvoeren. In Tsjetsjenië is het daarenboven zeer gebruikelijk dat de aangelegenheid niet in de oproepingsbrief vermeld wordt, al wensen

verzoekende partijen erop te wijzen dat dit hoe dan ook reeds een verbetering uitmaakt nu mensen destijds simpelweg meteen werden meegenomen.

Waar verwerende partij opmerkte dat er geen bewijs werd bijgebracht voor het onderhoud dat eerste verzoekende partij onderhield met haar vriend, kolonel V. L., onderstrepen verzoekende partijen dat dit gesprek mondeling werd gevoerd en vragen zij zich nogmaals af hoe zij dit schriftelijk zouden kunnen ondersteunen. Vermits V. L. – die een hoge functie bekleedt – een enorm risico nam door eerste verzoekende partij te verwittigen, was het veel te gevaarlijk om schriftelijke bewijzen na te laten van deze verwittiging.

Waar verwerende partij voorts van oordeel was dat de brief uitgaande van het parlementair comité voor mensenrechten geen concrete acties van eerste verzoekende partij vermeldde en evenmin de risico's beschreef ingeval verzoekende partijen in Tsjetsjenië zouden blijven, betogen zij dat de vertegenwoordiger van dit comité, de heer B., wel degelijk aangaf dat eerste verzoekende partij actief betrokken was bij het politieke en gemeenschapsleven van de republiek Itchekeria en dat zij deel uitmaakte van de verdediging van het land tegen de aanval van Rusland. Vermits er vaak mensen verdwijnen die vóór de onafhankelijkheid zijn, drong B. erop aan om verzoekende partijen asiel te verlenen, hetgeen een duidelijk element uitmaakt ter staving van hun asielaanvraag.

Van de drie vrienden van eerste verzoekende partij kan men evenmin verlangen *“in lang en breed de redenen van dit gevaar te hebben uitgelegd, dat in hun ogen, rekening houdend met de politieke situatie van verzoeker, evident leek”*.

Ten slotte werd het eerste verzoekende partij kwalijk genomen dat zij het document betreffende haar activiteiten, dat zij zou verkrijgen via de heer A. Z., niet neerlegde. Echter, A. Z. is omwille van zijn politieke bedrijvigheid niet gemakkelijk bereikbaar en het was derhalve moeilijk om contact op te nemen in de zeer korte tijdspanne waarover eerste verzoekende partij beschikte na haar verhoor.

2.2.7.2. De Raad wijst er vooreerst op dat de motivering van de bestreden beslissingen als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich de beslissingen kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vaststellingen dat verzoekende partijen zich tot de autoriteiten wendden om hun vertrek uit Tsjetsjenië legaal te laten verlopen en de tijd namen om hun bezittingen te verkopen, om ten slotte pas drie maanden nadien naar het buitenland te vluchten, gecombineerd met het feit dat – zoals verder zal blijken – zij geen overtuigend bewijs bijbrachten, dat de commissaris-generaal ertoe noopt te besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming.

Waar verzoekende partijen opnieuw naar de drie faxen verwijzen ter ondersteuning van het feit dat eerste verzoekende partij reeds tijdens haar verblijf in Polen werd gezocht door de Tsjetsjeense autoriteiten, wijst de Raad erop dat aan faxberichten geen bewijswaarde kan worden toegekend. Immers, deze kunnen gemakkelijk door knip- en plakwerk worden nagemaakt en vervalst (RVS 28 april 2010, nr. 42.528; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Het verweer als zou hun verblijf in Polen de onwetendheden van eerste verzoekende partij rechtvaardigen, kan niet worden bijgetreden nu de Raad er in redelijkheid vanuit gaat dat een kandidaat-vluchteling kennis heeft van de documenten die hij neerlegt ter staving van zijn asielrelaas. Het feit dat verzoekende partijen in Polen vertoefden op het moment dat de broer van eerste verzoekende partij deze convocaties zou hebben ontvangen, neemt niet weg dat van eerste verzoekende partij kan worden verwacht dat zij tussen het ontvangen van deze faxen en het neerleggen ervan bij verwerende partij minstens de tijd zou nemen om deze stukken aandachtig te bekijken, nu deze de actuele vrees voor vervolging in haar land van herkomst zouden bevestigen. Voorts wordt de motivering dat hoe dan ook geen van de oproepingsbrieven nuanceert waarom eerste verzoekende partij wordt gesommeerd geenszins uitgehold door de blote bewering als zou dit in Tsjetsjenië nooit het geval zijn. De vaststelling dat eerste verzoekende partij met faxen komt aandragen ter staving van haar vrees tot vervolging, zonder dat daarin gewag wordt gemaakt van de reden voor de oproeping en zonder dat zij zelf op de hoogte is van de inhoud ervan, doet op fundamentele wijze afbreuk aan de bewijskracht van deze documenten.

Vervolgens constateert de Raad dat verzoekende partijen hun ongenoegen uiten over het onmogelijk kunnen neerleggen van enig bewijs ter staving van de ontvoering, de huiszoekingen, het gerucht dat zij vernomen had van kolonel V. L. en het document uitgaande van A.Z. Echter, de Raad stelt vast dat zij met voormeld verweer toegeven dat zij inderdaad niet over desbetreffende stavingsstukken beschikken. In verband met het document van A.Z. dient nog te worden opgemerkt dat verzoekende partijen bezwaarlijk kunnen pretenderen te weinig tijd te hebben gehad om dit te bemachtigen vermits de bestreden beslissingen meer dan een maand na hun interview bij verwerende partij werden genomen en verzoekende partijen zelfs bij het indienen van hun verzoekschrift en ter terechtzitting nog steeds niet over dit bewijsstuk blijken te beschikken.

Waar eerste verzoekende partij voorts meent dat de brief van haar drie vrienden logischerwijze geen evidente zaken zoals haar specifieke politieke situatie aankaart, merkt de Raad op dat dit juist de kern

uitmaakt van haar relaas en het aan verzoekende partijen toekomt om hun problematische situatie in Tsjetsjenië aannemelijk te maken. Het bijbrengen van een zeer beknopt *“verzoekschrift”* waarin wordt verzocht om eerste verzoekende partij asiel te verlenen daar het voor haar *“niet veilig is in Tsj., RF of Polen”*, kan geenszins als een overtuigend bewijsstuk worden beschouwd dat hun concrete moeilijkheden in Tsjetsjenië zou ondersteunen. Bovendien merkt de Raad op dat aan brieven van de hand van naasten, zoals onder meer vrienden, hoe dan ook geen objectieve bewijswaarde kan worden verleend.

Betreffende de brief van de heer B. ten slotte erkent de Raad dat hierin inderdaad gewag wordt gemaakt van de actieve betrokkenheid van eerste verzoekende partij bij de verdediging tegen *“de Russische agressor”*. Echter, de Raad is van oordeel dat deze brief een uiterst gesolliciteerd karakter vertoont nu zij expliciet is gericht aan de *“Belgische immigratiedienst”* en er tot tweemaal toe uitdrukkelijk wordt aangedrongen op het verlenen van asiel aan de familie van eerste verzoekende partij. Bovendien wijst de Raad erop dat aan bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden verleend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen *in casu* – om voormelde redenen – niet het geval is. Daarenboven stelt de Raad vast dat deze brief met geen woord rept over de concrete persoonlijke vervolgingsproblemen die door eerste verzoekende partij in haar asielsrelaas worden voorgehouden.

2.2.8.1. Betreffende hun medische problemen argumenteren verzoekende partijen vervolgens dat het voor de hand ligt dat een medisch getuigschrift enkel tot doel heeft verwondingen vast te stellen en niet de omstandigheden te beschrijven ten gevolge van dewelke een persoon die verwondingen heeft opgelopen en – minder nog – de problemen te omschrijven die de betrokkene ertoe dreef om het land van herkomst te verlaten. Echter, het is *“symptomatisch op te merken dat die twee getuigschriften de psychologische problemen bevestigen”*. Het oorzakelijk verband tussen de gebeurtenissen beleefd door eerste verzoekende partij in Tsjetsjenië en de psychische stoornissen die er uit volgden is dan ook evident.

Vermits tweede verzoekende partij werd verweten geen documenten te hebben neergelegd in verband met de medische problemen die zijzelf persoonlijk heeft gekend, voegt zij nu een attest toe van de kliniek Mont-Godinne waaruit blijkt dat zij met psychische problemen worstelt ten gevolge van het trauma dat zij opliep door de gruweldaden uit de oorlog.

2.2.8.2. De Raad constateert dat verzoekende partijen met bovenstaand betoog erkennen dat een arts weliswaar vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Aldus ontkrachten zij zelf hun verweer als zou er een *“evident”* oorzakelijk verband bestaan tussen de door hen geschetste gebeurtenissen in Tsjetsjenië en hun psychische stoornissen.

Het bij het verzoekschrift gevoegde medische getuigschrift betreffende de gezondheidstoestand van tweede verzoekende partij toont aan dat ook zij met psychische problemen kampt, doch de Raad herhaalt dat hieruit geenszins kan worden afgeleid dat de door hen opgeworpen moeilijkheden zich effectief hebben voorgedaan en aan de basis liggen van deze aandoeningen.

Hetzelfde dient te worden gezegd over de op 14 oktober 2011 nog aan het rechtsplegingsdossier toegevoegde documenten, zijnde een psychologisch verslag betreffende tweede verzoekende partij en een medisch attest betreffende eerste verzoekende partij die allebei handelen over hun geestelijke gezondheidstoestand. Verzoekende partijen bevestigen bovendien ter terechtzitting dat buiten het aantonen van hun moeilijke geestelijke toestand zij met deze documenten geen ander doel beogen.

2.2.9. Waar verzoekende partijen nog stellen dat de door hen bijgebrachte identiteitsdocumenten *“onbetwistbaar een noodzakelijke etappe vertegenwoordigen om de geloofwaardigheid van verzoekers relaas te bevestigen vermits zij hun identiteit en oorsprong aantonen”*, wijst de Raad erop dat deze eigengereide beoordeling geen weerlegging inhoudt van de desbetreffende motivering van verwerende partij dat deze stukken inhoudelijk geen afbreuk doen aan het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden feitenrelaas.

2.2.10. Vervolgens constateert de Raad dat verzoekende partijen zich geen enkele moeite getroosten om de motivering te weerleggen dat hun problemen ten gevolge van hun religie – het soeffisme – op basis van dezelfde voormelde motivering niet aannemelijk zijn, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.11. Daar waar verzoekende partijen hun verzoekschrift afsluiten met een uiteenzetting over de bewijslast en het voordeel van de twijfel dat dient te worden toegekend, hiervoor enkele paragrafen van de richtlijnen zoals vastgelegd door UNHCR citeren en ten slotte concluderen dat zij voldoen aan de criteria voor het toekennen van de status van vluchteling zoals verankerd in “de Conventie van Genève”, stelt de Raad vast dat deze theoretische beschouwingen feitelijke grondslag missen. Uit wat voorafgaat blijkt immers duidelijk dat aan het asielrelaas, waarop verzoekende partijen zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen vergenoegen zich te verwijzen naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië, zoals blijkt uit diverse bijgebrachte en geciteerde internationale rapporten, maar brengen geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partijen. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen, maar dienen verzoekende partijen enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – wat door de verwerende partij in de bestreden beslissingen trouwens niet wordt ontkend – niet aantonen dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de “Subject Related Briefing” getiteld “Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië” van 15 maart 2010 (administratief dossier, tweede asielaanvraag, stuk 13, landeninformatie, deel 1) blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar concludeert dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de desbetreffende veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kan niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een verdrijving van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet geviséerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers of gewonden onder de burgers vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Tsjetsjenië voor burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door het benadrukken van het feit dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen en er nog steeds mensenrechtenschendingen bestaan niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. De Raad kan om voormelde redenen geen manifeste appreciatiefout ontwaren in hoofde van verwerende partij.

2.2.13. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT